

ΠΑΜΟΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΩΜΕΓΑ

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Αθήνα 2022

Ο Πάμος Ιωαννίδης γεννήθηκε στην Αθήνα το 1976. Τα μαθητικά του χρόνια τα πέρασε στο Κολλέγιο Αθηνών και τα φοιτητικά του στο Imperial College στο Λονδίνο, όπου σπούδασε μηχανολόγος μηχανικός. Είναι παντρεμένος και πατέρας δύο παιδιών. Εργάζεται στον χώρο του Μάρκετινγκ και της Επικοινωνίας. Από μικρός αγαπάει τον κινηματογράφο και τα κόμικς. Το Θησέας για μία εβδομάδα είναι το πρώτο του βιβλίο.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6794448690

Email: pamosioannidis@gmail.com

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2021 – Μάιος 2022) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη, Μάνο Κουνουγάκη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Το θεατρικό έργο ΩΜΕΓΑ του Πάμου Ιωαννίδη διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY_NC_ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/) [Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τη συγγραφέα.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Ο Θέμης, ο οικοδεσπότης, έχει καλέσει τους πιο στενούς του ανθρώπους σε δείπνο για να τους κάνει μια σημαντική ανακοίνωση. Την κοπέλα του, τον καλύτερό του φίλο, και τον πατέρα του. Στο σπίτι του όμως μένει και η ανυπόφορη Ωμέγα, μια άστεγη κοπέλα που έχει μαζέψει από τον δρόμο και την φιλοξενεί. Οι τρεις καλεσμένοι αγωνιούν για την ανακοίνωση ελπίζοντας ότι θα τους πει ότι επιτέλους θα διώξει την Ωμέγα από το σπίτι του. Η βραδιά όμως κυλάει και ενώ η Ωμέγα κάνει ό,τι μπορεί για να τους προκαλέσει όλους, η ανακοίνωση αργεί. Είναι μια μάχη νεύρων από την οποία κανείς δεν προβλέπεται να βγει νικητής.

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

ΘΕΜΗΣ, 40άρης μόνος ψάχνει

ΩΜΕΓΑ, η πέτρα του σκανδάλου

ΓΕΩΡΓΙΑ, η αμήχανη γκόμενα

ΣΩΤΗΡΗΣ, ο πατέρας του Θέμη

ΔΗΜΗΤΡΗΣ, ο κολλητός του Θέμη

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Ο Θέμης μόνος στο διαμέρισμα μαγειρεύει και στρώνει το τραπέζι της τραπεζαρίας)

ΘΕΜΗΣ: Αγαητοί καλεσμένοι.

(Σκόβει να ελέγξει το ψητό στο φούρνο.)

ΘΕΜΗΣ: Σας ευχαριστώ που ήρθατε. Έναν έναν. Ξέρετε πόσο σας αγαπώ. Απόψε...

(Ανακατεύει τη σούπα.)

ΘΕΜΗΣ: Αγαητοί καλεσμένοι. Σας ευχαριστώ που ήρθατε. Έναν έναν. Κάποιοι ίσως σκεφτήκατε ότι τον τελευταίο καιρό...

(Στρώνει το τραπέζι.)

ΘΕΜΗΣ: Αγαητοί καλεσμένοι. Σας ευχαριστώ που ήρθατε. Έναν έναν. Τελευταία έχετε πιθανόν αντιληφθεί μια αλλαγή σε μένα.

(Ελέγχει το ψητό στο φούρνο.)

ΘΕΜΗΣ: Δεν ξέρω αν την βλέπετε θετικά ή όχι.

(Ανακατεύει πάλι τη σούπα.)

ΘΕΜΗΣ: Από την μεριά μου εγώ έχω πιθανόν αντιληφθεί ότι σας έχω δημιουργήσει κάποιες απορίες.

(Ορθώνεται πλέον σαν να έχει κοινό απέναντί του.)

ΘΕΜΗΣ: Λοιπόν, με τόση χαρά όση και λύπη, θέλω να σας πω ότι έφτασε η στιγμή σήμερα...

(Εμφανίζεται η Ωμέγα αγουροζυπνημένη φορώντας πιτζάμες.)

ΘΕΜΗΣ: Καλημέρα.

ΩΜΕΓΑ: Ποια στιγμή έφτασε; Να γίνεις άντρας;

ΘΕΜΗΣ (*Χαμογελαστά*): Καλημέρα Ωμέγα.

ΩΜΕΓΑ: Τι ώρα είναι;

ΘΕΜΗΣ: Πάει οκτώ.

ΩΜΕΓΑ (*κοιτώντας έξω από το παράθυρο*): Ακόμα να ξημερώσει;

ΘΕΜΗΣ: Το βράδυ.

(Η ΩΜΕΓΑ φαίνεται να κρυώνει.)

ΘΕΜΗΣ: Να ανάψω λες;

ΩΜΕΓΑ: Λέω.

ΩΜΕΓΑ (*δείχνοντας την κουζίνα*): Τι είναι όλα αυτά;

ΘΕΜΗΣ: Μανιτάρια ογκρατέν. Σούπα λαχανικών βελουτέ. Κοτόπουλο στο φούρνο με πατάτες. Σουφλέ σοκολάτας.

ΩΜΕΓΑ: Σαλάτα όχι;

ΘΕΜΗΣ: Έχω τη σούπα.

ΩΜΕΓΑ (*Ανάβοντας ένα τσιγάρο*): Εμένα μου αρέσουν οι σαλάτες.

(Ο Θέμης ελέγχει το ψυγείο να δει τι έχει.)

ΩΜΕΓΑ: Χεσ' το, δεν θα φάω έτσι κι αλλιώς. Ούτε θα μείνω.

ΘΕΜΗΣ: Απόψε-

ΩΜΕΓΑ (*Βάζει ποτό*): Πάγος;

(Ο ΘΕΜΗΣ βάζει πάγο στο ποτό της.)

ΘΕΜΗΣ: Απόψε θα τους μιλήσω. Για αυτό και όλα αυτά άλλωστε, αν αναρωτιέσαι.

ΩΜΕΓΑ: Τι να αναρωτηθώ; Μου το έχεις πει. Εκατό φορές. Δεν θα κάτσω όμως να ακούσω τα ψέματά σου.

ΘΕΜΗΣ: Όχι πάλι τα ίδια.

ΩΜΕΓΑ: Τι είπα; *Ψέματα*; Όχι δεν είναι *ψέματα*. Γράψε λάθος. Πολλή αλήθεια ρε. Πήξαμε στην αλήθεια. Ξηγημένοι όλοι σας. Καλά οι άλλοι, ακόμα χειρότεροι. Εσύ, τουλάχιστον, τα πιστεύεις και λίγο αυτά που λες. Είναι τουλάχιστον μόνο μία η δική σου μάσκα. Οι άλλοι...

ΘΕΜΗΣ: Μπάνιο θα κάνεις; Πάει καιρός...

ΩΜΕΓΑ: Και ότι είναι χειρότεροι από σένα, δεν λέει κάτι. Μην χείρεσαι. Δικοί σου είναι, εσύ τους επιλέγεις. Κάτι λέει αυτό και για σένα. *(Τον κοιτάει από πάνω μέχρι κάτω.)* Μόνο δυσωδία. Εγώ μπορεί να έχω να κάνω μπάνιο από, δεν ξέρω πότε, αλλά μπροστά τους μοσχομυρίζω. Τους πέφτω πολύ ρε.

ΘΕΜΗΣ: Θα ντυθείς τουλάχιστον;

ΩΜΕΓΑ: Βόθρος!

ΘΕΜΗΣ: Βάλε κάτι. Μην τους δίνεις αφορμές.

(Η ΩΜΕΓΑ κάνει κίνηση δείχνοντας τα τέτοια της.)

ΘΕΜΗΣ: Σε θέλω δίπλα μου.

ΩΜΕΓΑ: Χεσμένο σε έχω. Και ό,τι πρόκειται να τους πεις. Στη Μαρία είπες;

ΘΕΜΗΣ: Στο ζητάω.

ΩΜΕΓΑ: Είπες στον Δημήτρη όμως;

(Σιωπή.)

ΩΜΕΓΑ: Πού να έρθει τότε;

(Σιωπή.)

ΩΜΕΓΑ: Ούτε που την κάλεσες.

ΘΕΜΗΣ: Μιλήσαμε. Της είπα για απόψε, είπε ότι δεν μπορεί.

ΩΜΕΓΑ: Σε άκουσα. Δεν την κάλεσες.

ΘΕΜΗΣ: Εξυπακούεται.

ΩΜΕΓΑ: Ίσως να περάσει.

(Σιωπή.)

ΩΜΕΓΑ: Παπάρια. Προτίμησες τον Δημήτρη από την αδερφή σου. Και τι θα γίνει αν μείνω και αν δεν μείνω; Τα ίδια δεν θα πεις;

ΘΕΜΗΣ: Δεν ξέρω.

ΩΜΕΓΑ: Τα ίδια δεν θα σκεφτούν οι καλεσμένοι σου; Τα ίδια δεν θα πουν; Μπα, όχι μωρέ, δεν χρειάζεται. Θα λέτε, “τι όμορφη που είσαι” “πως τα πας στη δουλειά” “αγοράσατε κανένα μαγιό τελευταία;” και τέτοια. Και μετά την ανακοίνωσή σου, θα δεις, θα φύγουν όλοι μέσα σε δέκα λεπτά ρε. Πας στοίχημα; Όλοι!

ΘΕΜΗΣ: Τι βάζεις;

ΩΜΕΓΑ: Και μέχρι να φύγουν μουγκαμάρα. Στο υπογράφο. Ό,τι θες βάζω! Ό,τι έχω!

ΘΕΜΗΣ: Δεν έχεις τίποτα.

ΩΜΕΓΑ: Είσαι μαλάκας;

ΘΕΜΗΣ: Δέκα λεπτά, το βάζω.

ΩΜΕΓΑ: Δέκα λεπτά τι;

ΘΕΜΗΣ: Είπες ότι δεν θα κάτσουν πάνω από δέκα λεπτά.

ΩΜΕΓΑ: Εσύ στον πατέρα σου θα του πεις να μην γκομενίζει; “Παππού βγάλε το παπιγιόν και σταμάτα να γκομενίζεις γιατί γελάνε οι άλλες”;

ΘΕΜΗΣ: Δεν γκομενίζει.

ΩΜΕΓΑ: Εμένα, άπλυτη όπως είμαι, μια φούστα να βάλω, με κανόνιζε.

ΘΕΜΗΣ (Γελώντας): Ποτέ.

ΩΜΕΓΑ: Οι άλλοι όχι. Ξέρεις τι θέλουν αυτοί; Αυτά που λένε ότι δεν τους ενδιαφέρουν. Και ξέρεις τι δεν θέλουν; Αυτά που έχουν. Ό,τι λένε, σκέψου εσύ το αντίθετο. Το ακριβώς αντίθετο ρε. Ψεύτες. Γυάλινοι. Ηλίθιοι.

ΘΕΜΗΣ: Δεν είναι όλοι.

ΩΜΕΓΑ: Όλοι ρε. Όταν τους χρειαστείς θα μείνει κανείς νομίζεις;

ΘΕΜΗΣ: Δεν ξέρω.

ΩΜΕΓΑ: Κανείς. Ποιος να μείνει; Αφού κανείς δεν ξέρει ποιος είσαι.

ΘΕΜΗΣ: Δεν έχεις ιδέα. Παραλογίζεσαι. Μόνη σου το κάνεις αυτό, και εγώ να ξέρεις, σε αυτό δεν μπορώ να σε βοηθήσω. Κανείς δεν μπορεί, για κανένα.

(Ο ΘΕΜΗΣ της βάζει και άλλο ποτό.)

ΩΜΕΓΑ: Όχι μην μου βάζεις άλλο.

(Η ΩΜΕΓΑ παίρνει το ποτό.)

ΩΜΕΓΑ: Λέω να κάνω και εγώ μια ανακοίνωση. Ό,τι δεν πεις, να το πω εγώ.

ΘΕΜΗΣ: Δεν θα κάνεις τίποτα!

ΩΜΕΓΑ: Θα στο αποδείξω. Κανείς δεν θα μείνει σου λέω.

ΘΕΜΗΣ: Όχι σήμερα! Σήμερα είναι η δική μου μέρα.

ΩΜΕΓΑ: Μα για σένα θα το κάνω.

ΘΕΜΗΣ: Ο-ΧΙ!

ΩΜΕΓΑ: Γιατί εσύ; Θα έμενες; Αν κάποιος από αυτούς...

ΘΕΜΗΣ: Τι λες;

ΩΜΕΓΑ: Καλά ασ' το, τα ίδια σκατά και εσύ.

ΘΕΜΗΣ: Μείνε σήμερα.

ΩΜΕΓΑ: Τι θέλεις από μένα ξέρεις τουλάχιστον;

ΘΕΜΗΣ: Αφού σου αρέσει εδώ, δεν σου αρέσει εδώ;

ΩΜΕΓΑ: Απαντάς ποτέ καμιά ερώτηση;

ΘΕΜΗΣ: Εσύ;

ΩΜΕΓΑ: Φοβάσαι; Τι φοβάσαι; Ή μήπως ούτε αυτό το ξέρεις; Αντράκι! Αγοράκι φοβισμένο! Πάγαινε να βυζάξεις την μαμά σου μόμολο!

(Σιωπή.)

ΩΜΕΓΑ: Είναι πάντως και αυτό ένα ταλέντο. Εγώ αν ήταν το δέρμα μου πασαλειμμένο με σκατά, δεν θα έκανα πασαρέλα να πουλήσω παραμύθι. Ούτε θα έβαζα κοστούμι να το κρύψω.

ΘΕΜΗΣ: Δεν είναι όλα παραμύθι.

ΩΜΕΓΑ: Όχι ρε. Άσε τα σκατά πάνω σου και πάρε ένα αυτοκίνητο, βγάλε μια γκόμενα, πιες ένα ποτό παραπάνω, μια εκδρομή, να τα καλύψεις. Νομίζεις έτσι θα ξεραθούν και θα πέσουν μόνα τους; Έχεις πήξει στα σκατά και εσύ νομίζεις ότι κάνεις πύλινγκ;

ΘΕΜΗΣ: Έμαθες και το πύλινγκ;

ΩΜΕΓΑ: Γιατί με έχεις σπίτι σου ρε;

ΘΕΜΗΣ: Πραγματικά λες ότι γελάνε μαζί του;

ΩΜΕΓΑ: Ποιος τους χέζει αυτούς. Εσύ τι θες από μένα θα μας πεις;

(Σιωπή.)

ΩΜΕΓΑ: Και μετά από όλα αυτά, κάνεις και μια καλή πράξη για να είσαι καλυμμένος και από εκεί ε; Από φόβο; Από ανάγκη; Γιατί είμαι εδώ ρε Θέμη;

ΘΕΜΗΣ: Από μόμολο, έγινα πάλι Θέμης;

ΩΜΕΓΑ: Γιατί είμαι εδώ;

(Η ΩΜΕΓΑ τον πλησιάζει πρόσωπο με πρόσωπο)

ΩΜΕΓΑ: Γιατί είμαι εδώ;

(Ο ΘΕΜΗΣ προσπαθεί να κρατήσει την ψυχραιμία του όσο η ΩΜΕΓΑ φωνάζει στο πρόσωπό του)

ΩΜΕΓΑ: Γιατί είμαι εδώ; Γιατί είμαι εδώ;

(Ο ΘΕΜΗΣ την χτυπάει. Η ΩΜΕΓΑ αμέσως χάνει όλη της την έπαρση. Κουλουριάζεται σε μια γωνία φοβισμένη.)

ΘΕΜΗΣ: Είσαι καλά;

ΩΜΕΓΑ (Υποτονικά, σαν επαίτης του δρόμου): Συγνώμη. Να σας έχει καλά ο Θεός κύριε. Μια βοήθεια παρακαλώ.

(Ο ΘΕΜΗΣ τη σηκώνει και την παίρνει αγκαλιά.)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

(Ντριμιν το κουδούνι της πόρτας. Η ΩΜΕΓΑ στο σαλόνι κάθεται και πίνει το ποτό της.)

ΘΕΜΗΣ (*OFF*): Θα ανοίξεις;

(Ντριμιν.)

ΘΕΜΗΣ (*OFF*): Είμαι στο μπάνιο. Θα ανοίξεις;

(Ντριμιν.)

(Η ΩΜΕΓΑ ακίνητη στον καναπέ. Κάνει να σηκωθεί, αλλά πιάνει ένα περιοδικό.)

(Ντριμιν.)

(Ντριμιν.)

(Ντριμιν.)

ΘΕΜΗΣ (*Γυμνός με μια πετσέτα*): Γιατί δεν ανοίγεις;

(Ο ΘΕΜΗΣ ανοίγει την πόρτα και εμφανίζεται ο ΣΩΤΗΡΗΣ, ο πατέρας του Θέμη, ντυμένος επίσημα, με κουστούμι, παπιγιόν, περιποιημένος.)

ΘΕΜΗΣ (*Τρέχοντας πίσω στο μπάνιο*): Μπαμπά καλωσήρθες. Μια στιγμή, ντύνομαι και είμαι μαζί σου.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Με την ησυχία σου.

ΩΜΕΓΑ: Ο ελικάκιας.

(Ο ΣΩΤΗΡΗΣ παρατηρεί την ΩΜΕΓΑ στο σαλόνι.)

ΣΩΤΗΡΗΣ (*Στον ΘΕΜΗ*): Αλλά μην αργήσεις.

(ΣΙΩΠΗ)

ΣΩΤΗΡΗΣ: Καλησπέρα Ωμέγα.

(ΣΙΩΠΗ)

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι πίνεις;

(ΣΙΩΠΗ)

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν θα ντυθείς;

(ΣΙΩΠΗ)

ΣΩΤΗΡΗΣ: Όπως θέλεις. Δεν θέλω να σου επιβάλλω...

(ΣΙΩΠΗ)

ΣΩΤΗΡΗΣ: Χαρόσυνα νέα σήμερα! Έχω ενθουσιαστεί, όπως καταλαβαίνεις. Πώς τα καταφέρνει ο άτιμος;! Από ποιον πήρε άραγες; Τόση επιτυχία!

(ΣΙΩΠΗ)

ΣΩΤΗΡΗΣ: Λοιπόν, το πιο αστείο πράγμα. Ερχόμενος εδώ. Με το αυτοκίνητο, χαρούμενος που έρχομαι στο σπίτι του Θέμη και θα τον δω, και εσένα βέβαια. Και τους άλλους όλους. Άκου τι έγινε. Δεν θα το πιστέψεις!

(*Η ΩΜΕΓΑ σηκώνεται χωρίς να την δει ο ΣΩΤΗΡΗΣ.*)

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ξέρεις πώς πολλές φορές είναι κάποιο φορτηγό φορτωμένο, και όταν σταματάει στο φανάρι...

(*Η ΩΜΕΓΑ από πίσω του.*)

ΩΜΕΓΑ: Μπουουου!

ΣΩΤΗΡΗΣ (*Τραντάζεται από έκπληξη*): Δεν υπάρχει λόγος. Πραγματικά.

ΩΜΕΓΑ: Να πούμε ιστορίες; Σειρά μου! Ένα βράδυ, στον δρόμο, όχι σε αυτοκίνητο, ξέρεις, πεζοδρόμιο, σταματάει μπροστά μας ένα αυτοκίνητο, τσίλικο, πολύ ακριβό. Ασημένιο. Άστραφτε. Με ζάντες, όλα. Είχε σταματήσει στραβά, άστα να πάνε. Έκλεινε τον δρόμο δηλαδή. Μάρσαρε, αλλά τίποτα, ακίνητο. Δεν μπορούσε να κουμπώσει την ταχύτητα. Άσχετος. Τον κοιτούσαμε. Δεν είχε σταματήσει για εμάς, δεν μπορούσε να το ξεκινήσει να φύγει. Και να σου η άλλη από δίπλα μου, η άλλη πουτάνα, μπαίνει μπροστά, σκύβει στο παράθυρο, ξέρεις να σηκωθεί ο κώλος της, και κουβέντα στην κουβέντα, τελικά βγαίνει αυτός, της δίνει τα κλειδιά και φεύγουν μαζί. Και δεν την ξαναείδα ποτέ. Και δεν θα το πιστέψεις. Ξέρεις ποιος ήταν αυτός;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Οι υπόλοιποι;

(ΣΙΩΠΗ)

ΣΩΤΗΡΗΣ: Πότε θα έρθουν;

ΩΜΕΓΑ: Οι τρεις μας θα είμαστε.

ΣΩΤΗΡΗΣ *(Κοιτώντας το στρωμένο τραπέζι):* Λογικά θα έρθουν όπου να 'ναι. Ποιοι θα είμαστε;

ΩΜΕΓΑ: Δεν θα έρθει.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Το Μαράκι;

ΩΜΕΓΑ: Ναι το Μαράκι.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν μπορεί;

ΩΜΕΓΑ: Ναι δεν μπορεί. Ή δεν θέλει. Πού να ξέρω εγώ; Δική σου κόρη είναι.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Έχει πάει αργά. Δεν πας να ντυθείς λέω εγώ; Είναι ήδη-

ΩΜΕΓΑ: Μπαμπά;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Όπως θες. Δική σου δουλειά είναι. Και του Θέμη βέβαια σε τελική ανάλυση. Εμένα, μια φορά, δεν μου πέφτει λόγος.

ΩΜΕΓΑ: Ο λόγος δεν σου πέφτει ή μήπως κάτι άλλο, αγόρι;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Να μην ανακατεύομαι, αυτό εννοώ.

(Η ΩΜΕΓΑ σηκώνεται. Βγάζει το πάνω μέρος της πιτζάμας της μένοντας μόνο με το σουτιέν. Ο ΣΩΤΗΡΗΣ προσπαθεί να μην την κοιτάξει.)

ΩΜΕΓΑ: Πίπα κώλο πενήντα ευρώ. Φιλική τιμή. Επειδή είσαι ο μπαμπάκας μου.

(Ντριιιιν το κουδούνι της πόρτας.)

(Ντριιιιν.)

ΘΕΜΗΣ (OFF): Θα ανοίξεις;

ΩΜΕΓΑ: Σε σένα το λέει.

(Ο ΣΩΤΗΡΗΣ ανοίγει την πόρτα. Μπαίνει η ΓΕΩΡΓΙΑ, ντυμένη και αυτή επίσημα. Φόρεμα με βαθύ ντεκολτέ και σκίσιμο που αποκαλύπτει τα πόδια της με κάθε βήμα.)

ΓΕΩΡΓΙΑ: Γειά σας κύριε Σωτήρη μας!

(Η ΩΜΕΓΑ, βλέποντας την ΓΕΩΡΓΙΑ να μπαίνει, φοράει πάλι την πιτζάμα της απρόθυμα.)

ΣΩΤΗΡΗΣ: Βρε την Γεωργία! Καλώς την! Δεύτερη ήρθες. Τρίτη μάλλον.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Δεύτερη.

(Η ΓΕΩΡΓΙΑ βλέπει την ΩΜΕΓΑ και η ΩΜΕΓΑ την ΓΕΩΡΓΙΑ, αλλά δεν χαιρετιούνται.)

ΓΕΩΡΓΙΑ: Τα νέα σας κύριε Σωτήρη. Πώς τα περνάτε; Ανεβαίνετε καθόλου στο βουνό αυτές τις μέρες; Βασικά σας έχω έννοια.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Βεβαίως, και σήμερα το πρωί εκεί ήμουν. Πότε θα έρθετε με τον Θέμη; Αυτή η εποχή είναι μαγεία. Πάχνη το πρωί, ζέστη το μεσημέρι. Τα θυμάσαι.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Συνέχεια του το λέω. Τι να τα κάνει όλα αυτά αν δεν έχει χρόνο. Να τα βράσω!

(Ξεφεύγει ένα γέλιο της ΩΜΕΓΑ.)

ΓΕΩΡΓΙΑ: Αλλά η αλήθεια είναι ότι όλο κάτι συμβαίνει. Τι κάτι δηλαδή; Αυτό συμβαίνει.

(Η ΓΕΩΡΓΙΑ κοιτάει προς την ΩΜΕΓΑ ξινισμένα.)

ΓΕΩΡΓΙΑ: Βασικά έχουμε πληθύνει... Αλλά αφήστε τα αυτά, αχ πόσο ωραίο σπίτι! Πραγματικά, μαγεία.

ΓΕΩΡΓΙΑ (Ψιθυριστά στον ΣΩΤΗΡΗ): Για σήμερα πείτε μου. Τι λέτε θα έχουμε απόψε;

ΩΜΕΓΑ (Ψιθυριστά): Πες μας κυρ Σωτήρη, ψιθυριστά όμως, μην ακούσω εγώ.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Βλέπω ετοιμασίες.

ΣΩΤΗΡΗΣ (Στην ΩΜΕΓΑ): Τα συγχαρητήριά μου! Είμαι σίγουρος θα είναι όλα θεσπέσια!

ΩΜΕΓΑ: Ούτε το δαχτυλάκι μου.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Ελάτε τώρα μπαμπά. Όλο και κάτι θα ξέρετε για σήμερα.

ΩΜΕΓΑ: Διάγγελμα.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ο Θέμης, ξέρετε, είναι σπουδαίος. Όλο και κάτι σπουδαίο θα έχει κάνει που θα θέλει να μας πει.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Μα τι λέτε τώρα; Για αυτό να μας φώναξε; Να μας πει κάποιο κατόρθωμά του; Δεν είναι το στυλ του μπαμπά. Άλλα έλεγε η πρόσκληση, για μια ανακοίνωση.

ΩΜΕΓΑ: Εμένα ρώτα κόρη.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Δεν μπορεί. Τον ξέρετε από μωρό. Παιδί σας είναι. Κάτι θα έχετε καταλάβει.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Γεωργία παιδί μου, κάνει του κεφαλιού του. Καιρό τώρα. Και καλά κάνει δηλαδή.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Εγώ πάλι νομίζω ότι σήμερα θα έχουμε νέα. Χαρμόсуна.

ΩΜΕΓΑ: Ναι περίμενε εσύ δαχτυλίδι.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Έχω καλό προαίσθημα για απόψε.

ΣΩΤΗΡΗΣ (Στην ΩΜΕΓΑ): Κορίτσι μου γλυκό, θα μας προσφέρεις ένα ποτό;

ΩΜΕΓΑ: Δεν έχει.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Μα αφού σε βλέπω, πίνεις.

ΩΜΕΓΑ: Τέλειωσε.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Γεωργία κορίτσι μου, θα ήθελες και εσύ ένα ποτό;

(Η ΓΕΩΡΓΙΑ νεύει θετικά.)

ΩΜΕΓΑ: Τι θα θέλατε;

ΓΕΩΡΓΙΑ: Βότκα με πάγο.

(Η ΩΜΕΓΑ μένει ακίνητη.)

ΓΕΩΡΓΙΑ: Δεν θα πέσω στο επίπεδό της.

(Η ΓΕΩΡΓΙΑ σηκώνεται, πάει στην πόρτα, την ανοίγει και χτυπάει το κουδούνι από έξω).

(Ντριιιν.)

(Ντριιιν.)

(Ντριιιν.)

(Ντριιιν.)

ΘΕΜΗΣ (OFF): Η πόρτα! Την ακούτε;!

(Ντριιιν.)

(Ντριιιν.)

ΘΕΜΗΣ (OFF): Θα ανοίξει κανείς;

(Ντριιιν.)

ΘΕΜΗΣ (Μισοντυμένος): Ποιος είναι;

(Η ΓΕΩΡΓΙΑ στήνεται μπροστά του χαμογελώντας.)

ΘΕΜΗΣ: Καλωσήρθες! Μια κούκλα! Όπως πάντα!

(Η ΓΕΩΡΓΙΑ τον αγκαλιάζει και του δίνει ένα φιλί στο στόμα, ρίχνοντας μια ματιά στην ΩΜΕΓΑ. Η ΩΜΕΓΑ αποστρέφει το βλέμμα της.)

ΓΕΩΡΓΙΑ: Τι θα με κεράσεις;

ΘΕΜΗΣ: Αμέσως!

(Ο ΘΕΜΗΣ βάζει ποτό στην ΓΕΩΡΓΙΑ. Σηκώνεται και ο ΣΩΤΗΡΗΣ για να ζητήσει και αυτός.)

ΓΕΩΡΓΙΑ: Θέμη βασικά συζητούσαμε για την ανακοίνωση.

ΘΕΜΗΣ: Βεβαίως.

ΓΕΩΡΓΙΑ (Κοιτώντας την ΩΜΕΓΑ): Θα την κάνεις; Τώρα;

ΘΕΜΗΣ: Ναι βέβαια. Για αυτό σας κάλεσα. Δεν την γλυτώνετε! Μετά το φαγητό όμως, ναι;

(Ο ΘΕΜΗΣ σερβίρει και στον ΣΩΤΗΡΗ το ποτό του.)

ΘΕΜΗΣ: Μου επιτρέπετε. Επιστρέφω ομορφότερος.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Όχι.

(Ο ΘΕΜΗΣ αποχωρεί. Η ΓΕΩΡΓΙΑ κάθεται πάλι στο σαλόνι, έχοντας περάσει επιδεικτικά μπροστά από την ΩΜΕΓΑ. Οι τρεις τους, ΓΕΩΡΓΙΑ, ΩΜΕΓΑ και ΣΩΤΗΡΗΣ, αμίλητοι στον καναπέ με τα ποτά στο χέρι τους.)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Εμφανίζεται ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ, ο κολλητός του ΘΕΜΗ, ντυμένος επίσημα και αυτός. Βρίσκει την πόρτα ανοιχτή και μπαίνει στο σαλόνι.)

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ανοικτά έχετε;

ΓΕΩΡΓΙΑ: Δημήτρη!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Γεωργία, Σωτήρη, Ωμέγα! Πολύ χαίρομαι!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τα σέβη μου αγόρι μου.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Έχετε ξεκινήσει να πίνετε ελπίζω. Ο φίλος μας;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Έρχεται.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Μεγάλη μέρα σήμερα!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Χαρμόσυνη!

ΓΕΩΡΓΙΑ: Λέτε κύριε Σωτήρη;!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Εσύ;

ΓΕΩΡΓΙΑ: Ναι!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Και εγώ! Βάλε ποτό να το γιορτάσουμε!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Καλή τύχη...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Γειά σου Ωμέγα!

(Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ βάζει ποτό μόνος του.)

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Λοιπόν, γειά μας!

(Όλοι σηκώνουν τα ποτήρια τους, ακόμα και η ΩΜΕΓΑ.)

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Στην ανακοίνωση!

(Η ΩΜΕΓΑ κατεβάζει το ποτήρι της.)

ΓΕΩΡΓΙΑ: Στην ανακοίνωση!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Υγεία πάνω απ' όλα!

ΩΜΕΓΑ: Άλλα λόγια να αγαπιόσαστε.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Έχω μια πείνα!

ΩΜΕΓΑ *(Προτάσσοντας το άδειο ποτήρι της να της το γεμίσει):* Εγώ να δεις.

(Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ της γεμίζει το ποτήρι. Η ΩΜΕΓΑ το πίνει μονορούφι. Σιωπή. Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ ξαναγεμίζει τα ποτήρια όλων.)

ΔΗΜΗΤΡΗΣ *(Ψιθυρίζει στην ΓΕΩΡΓΙΑ):* Μέχρι απόψε ήταν. Λίγη υπομονή.

ΓΕΩΡΓΙΑ *(Ψιθυριστά):* Τι ξέρεις;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ *(Φωναχτά προσέχοντας ότι τον κοιτάει η ΩΜΕΓΑ):* Ο Θέμης που είναι;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Του αρέσουν οι επισημότητες του Θέμη. Πάντα του άρεσαν.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Αργεί όμως.

ΩΜΕΓΑ *(Στην ΓΕΩΡΓΙΑ):* Γιατί δεν πας να δεις;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Από μικρός. Στα Χριστουγεννιάτικα τραπέζια πάντα ο πιο επίσημος. Πέντε χρονών παιδάκι με υφασμάτινο, γραβάτα, πάντα γραβάτα, σαν μικρός κύριος.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Αχ το γλυκό μου! Από τότε ήταν αριστοκρατικό βρε παιδί μου.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι! Σαν ζωγραφιστό ήταν!

ΓΕΩΡΓΙΑ: Πείτε μου ότι έχετε φωτογραφίες!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Όχι που να-

ΩΜΕΓΑ: Βεβαίως και έχουμε!

(Η ΩΜΕΓΑ βάζει το κινητό της ανάμεσα στα πόδια της και τραβάει μια φωτογραφία με φλας.)

ΣΩΤΗΡΗΣ: Έχετε εδώ φωτογραφίες; Αλήθεια; Από τότε;

ΓΕΩΡΓΙΑ: Μπαμπά! Μα δεν την έχετε καταλάβει ακόμα;

ΩΜΕΓΑ: Να τη η ανακοίνωση!

(Η ΩΜΕΓΑ σηκώνεται, περνάει επιδεικτικά μπροστά από την ΓΕΩΡΓΙΑ και της δίνει το κινητό της με την φωτογραφία που μόλις τράβηξε.)

ΩΜΕΓΑ: Σε γκρο-πλαν!!

(Η ΓΕΩΡΓΙΑ κοιτάει την φωτογραφία με απέχθεια. Ο ΣΩΤΗΡΗΣ σηκώνεται να δει την φωτογραφία και αυτός. Η ΓΕΩΡΓΙΑ την κρύβει απότομα. Η ΩΜΕΓΑ βγαίνει από το σαλόνι και όλοι ξεφυσάνε, σαν να τους λύθηκε ένας κόμπος.)

ΔΗΜΗΤΡΗΣ *(Πιο ελεύθερα τώρα που έφυγε η ΩΜΕΓΑ):* Έχω πολύ καλό προαίσθημα για σήμερα.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Αχ, ναι;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Εκατό τοις εκατό. Πόσο ακόμα δηλαδή; Δεν είναι και τρελός. Έτσι δεν είναι κύριε Σωτήρη;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Σε καμία περίπτωση!

(Ο ΣΩΤΗΡΗΣ πλησιάζει την ΓΕΩΡΓΙΑ.)

ΔΗΜΗΤΡΗΣ *(Χαμηλόφωνα):* Ναι, άκουσέ με. Μέχρι απόψε ήταν.

ΓΕΩΡΓΙΑ *(Χαμηλόφωνα):* Μακάρι.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ *(Χαμηλόφωνα):* Δεν την είδες; Το έχει καταλάβει και αυτή.

ΣΩΤΗΡΗΣ *(Βάζοντας ποτό):* Αυτό τώρα είναι λάθος.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Λάθος; Όχι, κύριε Σωτήρη, δεν κουτσομπολεύουμε.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Για το ποτό λέω. Δεύτερο.

(Πίνει μια γενναία γουλιά.)

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν πρέπει.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Σαββατόβραδο είναι κύριε Σωτήρη!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Είμαστε πέντε δηλαδή. Η Μαρία δεν θα έρθει;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Κατά πώς φαίνεται.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Είναι καλά; Πώς είναι;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Κύριε Σωτήρη πού να γνωρίζω;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Εσείς δεν είστε πια...;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Χρόνια τώρα κύριε Σωτήρη. Μα δεν το ξέρατε ότι δεν...;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Όχι, πάει καιρός που έχουμε να μιλήσουμε. Ήλπιζα απόψε.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Τη γνώμη σας κύριε Σωτήρη; Τι λέτε; Θα έχουμε εξελίξεις απόψε;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι πράγμα κορίτσι μου;

ΓΕΩΡΓΙΑ: Θυμάστε όταν μας την είχε εμφανίσει. Βράδυ ήταν πάλι.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Βεβαίως.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Πάλι σε ένα γεύμα βασικά σαν και σήμερα. Το θυμάστε;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Το είχε μαζέψει από τον δρόμο το κορίτσι. Ένα ράκος ήταν, σαν χαμένο.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ε όχι και έτσι. Πουτάνα ήταν κύριε Σωτήρη! Όχι η μικρή Άννυ από το μούζικαλ.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Να τα! Το λέμε πλέον και ανοικτά! Ότι έχει σπιτώσει μια...

ΣΩΤΗΡΗΣ: Έτσι ήταν πάντα ο Θέμης. Και το Μαράκι. (κοιτώντας τον ΔΗΜΗΤΡΗ) Μια φορά θυμάμαι μου είχαν φέρει ένα πουλάκι. Χτυπημένο. Πόση φροντίδα του είχαν δώσει! Πάντα πρόθυμοι να βοηθήσουν ήταν τα πουλάκια μου.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Μα πώς κατάντησα έτσι επιτέλους;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Δεν έχει να κάνει με σένα. Δεν είναι ποτέ προσωπικό.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Μόνο με μένα έχει. Ένα άντρα να μην μπορώ να κρατήσω;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Δεν έχει να κάνει με σένα. Μην τρελαίνεσαι.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Να, ούτε εσένα μπόρεσα να σε-

(Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ πιάνει το χέρι της ΓΕΩΡΓΙΑΣ να σωπάσει.)

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Τι ώρα να έχει πάει;

(Ο ΣΩΤΗΡΗΣ κοιτάει το ρολόι του.)

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Αργεί πολύ ο Θέμης.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ποιος ξέρει τι εμφάνιση θα κάνει!

ΓΕΩΡΓΙΑ: Κύριε Σωτήρη, εσείς που τον ξέρετε τόσα χρόνια, θα με βοηθήσετε;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Όπως μπορώ κορίτσι μου.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Να καταλάβω. Βασικά γιατί την έχει να μένει σπίτι του τόσους μήνες τώρα;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ενάμιση χρόνο πες.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Ναι έστω.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Γιατί την φιλοξενεί;

ΓΕΩΡΓΙΑ: Ναι έστω. Γιατί την φιλοξενεί;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ο Θέμης μου είναι καλός άνθρωπος.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Καλός λέτε;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Βεβαίως. Ένας καλός άνθρωπος που κάνει καλές πράξεις.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Καλές πράξεις σε κακούς ανθρώπους.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Εκεί κυρίως.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Άρα συμφωνείτε ότι η Ωμέγα είναι κακός άνθρωπος;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Καθόλου.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Μα δεν την είδατε πώς μου φέρθηκε; Δεν είδατε τουπέ;

ΓΕΩΡΓΙΑ: (στον ΔΗΜΗΤΡΗ) Λες να ξέρει για...;

(ΣΙΩΠΗ)

ΓΕΩΡΓΙΑ: Δημήτρη;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Όχι.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι να ξέρει κορίτσι μου;

ΓΕΩΡΓΙΑ: Δεν ξέρω. Μήπως όμως ξέρει τι θα ανακοινώσει ο Θέμης;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Αυτό πιο πιθανό.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Γιατί; Βλέπεις αλλαγή στη συμπεριφορά της;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ίσως.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Αν ήξερε, δεν θα επηρεαζόταν; Δεν θα άλλαζε πιο πολύ η συμπεριφορά της;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Δεν ξέρεις.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Δεν θα ξέρει τίποτα αυτή.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ή μπορεί να μην την ενδιαφέρει, να μην της κάνει διαφορά.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Το να την διώξει, λες δεν θα της έκανε διαφορά;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Όχι, θα της έκανε.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Δεν θα της το έχει πει.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ή ο Θέμης δεν θα ανακοινώσει αυτό.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Μα εσύ... Θα με τρελάνετε εσείς οι δύο! Θέμη! Πού είναι ο Θέμης επιτέλους;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Στο δωμάτιό του φαντάζομαι. Θα ντύνεται.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Μα πόση ώρα πλέον;!

ΣΩΤΗΡΗΣ (*Κοιτώντας το ρολόι του*): Εγώ ήρθα στις 8. Τώρα πάει κοντά 9. Άρα...

ΓΕΩΡΓΙΑ: Δημήτρη!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Πάω!

(*Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ βγαίνει από το σαλόνι να ψάξει τον ΘΕΜΗ.*)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Εμφανίζονται ο ΘΕΜΗΣ με τον ΔΗΜΗΤΡΗ. Ο ΘΕΜΗΣ ντυμένος πιο επίσημα από όλους.)

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ο οικοδεσπότης μας!

ΣΩΤΗΡΗΣ *(Με καμάρι):* Αγόρι μου! Έλα να σε καμαρώσω!

ΘΕΜΗΣ: Κυρίες και κύριοι, την προσοχή σας!

(ΣΩΤΗΡΗΣ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ και ΓΕΩΡΓΙΑ πετάγονται όρθιοι.)

ΘΕΜΗΣ: Τελευταία για την μεγάλη εμφάνιση, η μεγάλη μας φίρμα, η Ωμέγα!

(Μπαίνει στο σαλόνι η ΩΜΕΓΑ. Παραμένει με τις πιτζάμες της, αλλά τώρα φοράει πολλά κοσμήματα, δαχτυλίδια, κολιέ, σκουλαρίκια, τα οποία και επιδεικνύει. ΔΗΜΗΤΡΗΣ και ΓΕΩΡΓΙΑ ξανακάθονται απογοητευμένοι. Ο ΣΩΤΗΡΗΣ μένει μόνος όρθιος να χειροκροτεί.)

ΘΕΜΗΣ: Και με χαρά να σας επισημάνω, αυτό που είναι ηλίου φαεινότερο αλλά και λαμπρότερο! Ότι απόψε έκανε και η Ωμέγα την προσπάθειά της! Ωμέγα μας τιμάς!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Κούκλα!

(Η ΩΜΕΓΑ με θεατρικές κινήσεις επιδεικνύει όλα τα κοσμήματα που φοράει. Καταλήγει σε μια χειρονομία που δείχνει τα τέτοια της στην ΓΕΩΡΓΙΑ κάνοντάς την να πεταχτεί πάλι όρθια.)

ΓΕΩΡΓΙΑ: Θέμη! Δηλαδή έλεος!

(Η ΩΜΕΓΑ συνεχίζει να δείχνει τα κοσμήματά της χορευτικά, τώρα όμως εστιάζοντας στον ΣΩΤΗΡΗ.)

ΩΜΕΓΑ: Τα αναγνωρίζεις;

(Ο ΣΩΤΗΡΗΣ κοιτάει πιο προσεκτικά. Η ΩΜΕΓΑ τον πλησιάζει περισσότερο.)

ΩΜΕΓΑ: Δες καλύτερα.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι βέβαια! Της γυναίκας μου!

ΩΜΕΓΑ (Στην *ΓΕΩΡΓΙΑ*): Της μητέρας του Θέμη.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Αχ μπράβο κορίτσι μου! Τι μου θύμισες!

(Η ΓΕΩΡΓΙΑ κάνει να φύγει. Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ την κρατάει από το χέρι να την σταματήσει.)

ΘΕΜΗΣ (Απότομα): Γεωργία σε ενοχλεί;

ΓΕΩΡΓΙΑ: Ναι!

ΘΕΜΗΣ (Κοιτώντας το πάτωμα): Την ενοχλείς!

(Όλοι κοιτάνε την ΩΜΕΓΑ, αυτή όμως συνεχίζει απτόητη να κάνει κοροϊδευτικές χειρονομίες στην ΓΕΩΡΓΙΑ.)

ΘΕΜΗΣ: Την ενοχλείς! Δημήτρη δεν με ακούς; Ας' την! Την ενοχλείς!

ΓΕΩΡΓΙΑ: Όχι ο Δημήτρη!

ΘΕΜΗΣ: Δημήτρη!

(Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ αφήνει το χέρι της ΓΕΩΡΓΙΑΣ, αλλά αυτή δεν φεύγει. ΠΑΥΣΗ.)

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Θέμη περιμένεις κάποιον ακόμα;

ΘΕΜΗΣ: Όχι.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Είμαστε μόνο εμείς;

ΘΕΜΗΣ: Ναι.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Βλέπω πέντε σερβίτσια. Άρα είμαστε μόνο εμείς.

ΘΕΜΗΣ: Σωστά. Όσοι πρέπει. Αυτοί που πρέπει.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Οι εκλεκτοί σου;

ΘΕΜΗΣ: Ναι, οι εκλεκτοί μου.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Σε ακούμε λοιπόν.

ΘΕΜΗΣ: Με ακούτε;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Θα μας πεις λες. Θα μας κάνεις μια μεγάλη ανακοίνωση. Στην πρόσκληση.

ΘΕΜΗΣ: Βιάζεσαι.

(Ο ΘΕΜΗΣ ωθεί όλους προς την τραπεζαρία.)

ΘΕΜΗΣ: Πεινάσατε; Αν πεινάσατε, ορθώς κάνατε. Έχουμε και λέμε. Μανιτάρια ογκρατέν. Σούπα λαχανικών βελουτέ. Κοτόπουλο στο φούρνο με πατάτες. Και για το τέλος, σουφλέ σοκολάτας.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Βρε παιδί μου;! Δεν χρειάζονται όλα αυτά.

ΘΕΜΗΣ: Και άφθονο κόκκινο κρασί, το ακριβότερο της κάβας.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Το ακριβότερο;

ΘΕΜΗΣ: Όχι ότι καταλαβαίνω από κρασιά, τις διαφορές-

ΓΕΩΡΓΙΑ: Πόσο δηλαδή;

ΘΕΜΗΣ: Όσο. Ήταν το πιο ακριβό.

ΩΜΕΓΑ: Γουλιά και ευρώ δηλαδή. Μαγκιά!

ΓΕΩΡΓΙΑ: Όχι δικά σου ευρώ σίγουρα.

ΩΜΕΓΑ *(Δείχνοντας τα δαχτυλίδια στα δάχτυλά της):* Ούτε δικά σου.

(Ο ΘΕΜΗΣ οδηγεί την ΩΜΕΓΑ στην τραπεζαρία να κάτσει. Της φέρεται προστατευτικά. Όλοι ακολουθούν. Ο ΣΩΤΗΡΗΣ κάθεται στην καρέκλα απέναντί της και δίπλα του ο ΘΕΜΗΣ. Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ και η ΓΕΩΡΓΙΑ μένουν όρθιοι έχοντας δύο θέσεις ελεύθερες, αλλά και οι δύο θέσεις δίπλα στην ΩΜΕΓΑ. Αρνούνται να κάτσουν.)

ΣΩΤΗΡΗΣ: Θέλεις την θέση μου κορίτσι μου;

ΓΕΩΡΓΙΑ: Κύριε Σωτήρη σας παρακαλώ.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ε κάπως να βοηθήσω. Τι να κάνω; Θέλεις να κάτσεις στα πόδια μου;

ΓΕΩΡΓΙΑ: Τι λέτε κύριε Σωτήρη!

(Η ΓΕΩΡΓΙΑ ψιθυρίζει κάτι στον εαυτό της που δεν ακούγεται καθαρά.)

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι να σου κάνω τότε κορίτσι μου;

ΓΕΩΡΓΙΑ: Στον Δημήτρη, ναι, θα καθόμουν.

(Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ και ο ΘΕΜΗΣ γυρίζουν να την κοιτάζουν. Σιωπή.)

ΩΜΕΓΑ: Ας τους όρθιους.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ *(Στον ΘΕΜΗ):* Η Ωμέγα πάντα τρώει από το πιάτο μου.

ΩΜΕΓΑ: Ψέμα.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Είναι αλήθεια!

ΩΜΕΓΑ: Το ποτό σου μπορεί.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Ό,τι βρεις! Αρπακτικό!

ΩΜΕΓΑ: Άπαπα! Μια κυρία να κάνει χαρακτηρισμούς; Εγώ δεν σε είπα τσόκαρο ας πούμε. Κρατήθηκα.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Εγώ όχι λοιπόν.

ΩΜΕΓΑ: Δεν κρατιέμαι συχνά να ξέρεις. Δεν χαρίζομαι, αν με ξέρεις.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Τίποτα δεν κάνεις τσάμπα εσύ.

ΩΜΕΓΑ: Στα τσόκαρα ειδικά. Τα τσόκαρα τα γλεντάω. Σήμερα ήταν μια τέτοια ξιπασμένη, σαν και εσένα, τσόκαρο, σαν και εσένα. Τελικά την έπιασα από το μαλλί και την έφερα τρεις βόλτες μέσα στο μαγαζί της. Έριξε κάτω όλες τις κούκλες της βιτρίνας, φουστάνια, μπλούζες. Της έπεφτα λίγη και αυτής βλέπεις.

ΘΕΜΗΣ: Σήμερα αυτό;

(Η ΩΜΕΓΑ νεύει αδιάφορα.)

ΘΕΜΗΣ: Πού;

(Η ΩΜΕΓΑ νεύει πάλι αδιάφορα.)

ΘΕΜΗΣ: Πού;

ΩΜΕΓΑ: Στο Gucci.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Πού!;

ΘΕΜΗΣ: Πού;

ΩΜΕΓΑ: Στο κέντρο.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Πήγες με τις πιτζάμες στο Gucci;

(Η ΩΜΕΓΑ νεύει πάλι αδιάφορα. Ο ΘΕΜΗΣ βγάζει το πορτοφόλι του και της δίνει την πιστωτική του κάρτα. Η ΩΜΕΓΑ την παίρνει.)

ΘΕΜΗΣ: Θα τους μιλήσω.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Δεν το πιστεύω!

(Η ΓΕΩΡΓΙΑ αποτραβιέται στο καθιστικό ταραγμένη. Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ την πλησιάζει.)

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Χαμηλόφωνα): Τι σε έπιασε;

ΓΕΩΡΓΙΑ: Άσε με Δημήτρη.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Χαμηλόφωνα): Σήμερα βρήκες;

ΓΕΩΡΓΙΑ (Χαμηλόφωνα τώρα και αυτή όπως ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ): Και τι σε κόπτει εσένα η ανακοίνωση μου λες; Για ποιον νοιάζεσαι; Για μένα ή για τον φίλο σου;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Χαμηλόφωνα): Και για τους δύο σας.

ΓΕΩΡΓΙΑ (Χαμηλόφωνα): Ή για το Μαράκι;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Χαμηλόφωνα): Πάει αυτό.

ΓΕΩΡΓΙΑ (Χαμηλόφωνα): Έτσι λες. Για μένα πάντως σίγουρα δεν νοιάζεσαι. Όχι πια.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Χαμηλόφωνα): Τι το σκαλίζεις τώρα; Τελείωσε, πάει.

ΓΕΩΡΓΙΑ (Χαμηλόφωνα): Γιατί όμως; Επειδή στο ζήτησε ο Θέμης;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Χαμηλόφωνα): Αυτή την κουβέντα τώρα;

(Ο ΘΕΜΗΣ τους πλησιάζει. Κοιτάει μία τον ΔΗΜΗΤΡΗ και μία την ΓΕΩΡΓΙΑ. Οδηγεί τον ΔΗΜΗΤΡΗ στο τραπέζι. Ακολουθεί και η ΓΕΩΡΓΙΑ.)

ΘΕΜΗΣ: Δημήτρη θα μας πεις την ιστορία με την τέτοια Ευρώπη;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ποια; Πού σου ήρθε;

ΘΕΜΗΣ: Τότε που μου εξηγούσες, ούτε που θυμάμαι τι, και εγώ δεν-

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Αναφέρεσαι στην μεγαλύτερη απογοήτευση της ζωής μου;

ΘΕΜΗΣ (Γελώντας): Ναι αυτή!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Τώρα;

ΘΕΜΗΣ: Ναι.

(Ο ΘΕΜΗΣ προσπαθεί να ωθήσει τον ΔΗΜΗΤΡΗ και την ΓΕΩΡΓΙΑ να κάτσουν. Η ΩΜΕΓΑ κάνει τα νύχια της σαν της τίγρης, έτοιμη να χυμήξει. Μία απειλεί τον ΔΗΜΗΤΡΗ και μία την ΓΕΩΡΓΙΑ. Η ΩΜΕΓΑ κάνει και θορύβους τώρα. Βρυχάται σαν τίγρης, ήχους ζούγκλας, μαϊμούς, ό,τι της έρθει.)

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Της έχεις και κλουβί;

ΘΕΜΗΣ: Φοβάσαι;

ΩΜΕΓΑ (Κάνοντας την τίγρη στον ΘΕΜΗ): Εσύ; Φοβάσαι;

ΘΕΜΗΣ (Στην ΓΕΩΡΓΙΑ και τον ΔΗΜΗΤΡΗ): Όσο δεν κάθεστε, δεν θα φάμε. Και αν δεν φάμε, δεν θα προχωρήσει η βραδιά. Απλώς ενημερώνω.

(ΔΗΜΗΤΡΗΣ και ΓΕΩΡΓΙΑ παραμένουν όρθιοι.)

ΘΕΜΗΣ: Ούτε θα σερβίρω το σουφλέ σοκολάτας μετά.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Το παρατραβάς.

ΘΕΜΗΣ: Ακριβώς. Και δεν σταματάω εδώ. Ούτε θα ξανα-ετοιμάσω σουφλέ. Ποτέ ξανά. Και ούτε βέβαια θα σου δώσω σήμερα ό,τι περισσέψει για το σπίτι σου.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Αυτό είναι κτηνώδης εκβιασμός.

ΘΕΜΗΣ: Πες το όπως θες.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Κλείνοντας της το μάτι): Αν είναι έτσι, δεν έχω κανένα πρόβλημα να κάτσω, ειδικά δίπλα στην φίλη μου την Ωμέγα.

ΩΜΕΓΑ: Πίπα κώλο πενήντα ευρώ. Φιλική τιμή. Επειδή είσαι κολλητός του Θέμη.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Γελώντας): Τώρα;

(Η ΩΜΕΓΑ γυρίζει στην ΓΕΩΡΓΙΑ και κάνει πάλι την τίγρη.)

ΓΕΩΡΓΙΑ: Αααα! (απομακρύνοντας το πιάτο της όσο μπορεί πιο μακριά από την ΩΜΕΓΑ)

ΘΕΜΗΣ: Τέλεια! Όλοι μαζί στο ίδιο τραπέζι. Καλύτερα δεν γίνεται!

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

(ΘΕΜΗΣ, ΓΕΩΡΓΙΑ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ, ΣΩΤΗΡΗΣ και ΩΜΕΓΑ κάθονται στο τραπέζι και τρώνε σαν μια φυσιολογική παρέα. Κάνουν θετικά σχόλια για το φαγητό και το κρασί. Ο ΘΕΜΗΣ καμαρώνει.)

ΔΗΜΗΤΡΗΣ *(Σηκώνοντας το ποτήρι του):* Στον οικοδεσπότη!

(Όλοι σηκώνουν τα ποτήρια τους.)

ΘΕΜΗΣ *(Δείχνοντας την ΩΜΕΓΑ):* Και την οικοδέσποινα!

(ΔΗΜΗΤΡΗΣ, ΓΕΩΡΓΙΑ και ΣΩΤΗΡΗΣ κοιτιούνται μεταξύ τους.)

ΣΩΤΗΡΗΣ: Σε ποιον έμοιασες δεν μπορώ να καταλάβω.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Ε μα πείτε μας κύριε Σωτήρη!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Εμείς ποτέ τέτοια πράγματα. Δεν μας άρεσαν οι επισημότητες, ούτε σε μένα, ούτε στην μητέρα σου. Ετοιμασίες και σούρτα φέρτα, άπαπα, ποτέ στο σπιτικό μας.

(Η ΩΜΕΓΑ δείχνει τα κοσμήματά της στην ΓΕΩΡΓΙΑ όταν αναφέρει ο ΣΩΤΗΡΗΣ την μητέρα του ΘΕΜΗ.)

(Σιωπή.)

ΘΕΜΗΣ: Έλα πες Δημήτρη.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Τι;

ΘΕΜΗΣ: Για χάρη μου. Την ιστορία.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Την *Τέτοια Ευρώπη*;

ΘΕΜΗΣ: Ναι.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Πάλι αυτή την ιστορία;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ. Σε ποιον να την πω; Τη γνωρίζουμε όλοι.

ΘΕΜΗΣ: Στον Σωτήρη. Την ξέρεις μπαμπά; Δεν την ξέρει.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ποια ιστορία λέτε:

ΘΕΜΗΣ: Ούτε η Ωμέγα την ξέρει.

(*Η ΩΜΕΓΑ νεύει ναι.*)

ΘΕΜΗΣ: Ωραία, στον μπαμπά τότε.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Λοιπόν κύριε Σωτήρη ήμασταν σε ένα πάρτι-

ΣΩΤΗΡΗΣ: Πότε τώρα;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Όταν ήμασταν φοιτητές. Έρχεται ο Θέμης και με ρωτάει για την Ευρωπαϊκή Ένωση, μέσα στο πάρτι τώρα. Ήταν τότε θέμα συζήτησης ίσως, η Ευρωπαϊκή Ένωση, πιο φρέσκια, δεν θυμάμαι. Ήμασταν και νέοι στην νομική και οι δύο. Τέλος πάντων αρχίζω να του εξηγώ όλη την οργάνωση της Ένωσης. Μέσα στο πάρτι τώρα ε; Με μουσική, κορίτσια γύρω να χορεύουν, να έρχονται διάφοροι να μας τραβάνε, και εμείς εκεί, σε μια γωνία να του εξηγώ, για μία ώρα και βάλε, όλα περί τρόπου λειτουργίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Πώς λειτουργεί το διοικητικό της σύστημα, τον ρόλο κάθε σώματος, των κρατών, τα νομικά, τα διοικητικά, όλο αυτό το μπέρδεμα, και ο Θέμης να με κοιτάει σοβαρός, στα μάτια, και εγώ να βλέπω πόσο ενδιαφέρον έδειχνε και να συνεχίζω και να εξηγώ, πώς ξεκίνησε και πώς εξελίχθηκε, σύγκριση με το Αμερικανικό ομοσπονδιακό σύστημα, ό,τι γνώριζα και δεν γνώριζα. Και μετά από μία ώρα, και αφού του είχα πει τα πάντα για το θέμα, ξαφνικά ο Θέμης, σαν να ξυπνάει από λήθαργο, αρθρώνει δύο λέξεις, τις πρώτες του λέξεις σε όλη αυτή την ώρα έτσι; *Τέτοια Ευρώπη*. Δηλαδή μετά από όλο αυτό τον χείμαρρο πληροφορίας, μετά από όλη αυτή την προσπάθεια, αρθρώνει δύο λέξεις, με ρωτάει *Τέτοια Ευρώπη*; Δεν είχα καν πει κάτι σχετικό. Απλά πετάχτηκε σε ανύποπτο χρόνο και ρώτησε αυτές τις δύο ανούσιες λέξεις. Και με έκανε να μετανιώσω για την μία ώρα που είχα πετάξει και δεν θα ξανα-είχα ποτέ, για την ίδια τη ζωή μου. Τόση προσπάθεια, τόση ώρα απλά χαμένη. Δεν είχε ακούσει τίποτα. Δεν είναι καταλάβει τίποτα. Ούτε λέξη. Η πιο χαμένη ώρα της ζωής μου. Με δύο λέξεις μου κατέστρεψε όλο μου το είναι. Εξανέμισε όπια πίστη είχα στο ανθρώπινο είδος, και μείναμε να κοιταζόμαστε, αυτός να περιμένει απάντηση στο *Τέτοια Ευρώπη* και εγώ να αναρωτιέμαι για το νόημα της ζωής.

(Ο ΘΕΜΗΣ έχει ξεκαρδιστεί στα γέλια και έχει παρασύρει και τους άλλους, όλους εκτός του ΣΩΤΗΡΗ.)

ΘΕΜΗΣ (Γελώντας): Η πιο αστεία ιστορία που ξέρω.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Γελάς με μία τόσο απογοητευτική στιγμή της ζωής μου;

ΘΕΜΗΣ: Ό,τι πιο πολύτιμο μου έχει προσφέρει οποιοσδήποτε.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Η βαθιά απελπισία μου;

ΘΕΜΗΣ: Κανείς άλλος ούτε κοντά.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Άρα γιατί να ρωτήσει *τέτοια Ευρώπη*; Δεν καταλαβαίνω.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Δεν γνωρίζω πραγματικά! Πρέπει ήταν λιώμα λογικά. Όσο μιλούσα αυτός θα έπινε. Δεν εξηγείται αλλιώς. Ή ήταν ήδη από πριν. Τι να πω;

ΘΕΜΗΣ: Καθόλου. Γουλιά δεν είχα πειί.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ε πώς τότε;

(*Σιωπή.*)

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Πόσα χρόνια πίσω ε;

ΘΕΜΗΣ: Σαν χθες!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ναι σαν χθες! Σαν χθες την θυμάμαι την αίσθηση της βαθιάς απόγνωσης.

(Ο ΘΕΜΗΣ μοιάζει ευτυχισμένος όσο συνεχίζει να το σκέφτεται και να γελάει μόνος του πλέον.)

ΣΩΤΗΡΗΣ: Νέος ήταν, δεν είχε πήξει το μυαλό του ακόμα.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Αυτά...

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τώρα όμως είναι μια άλλη ιστορία.

(*Σιωπή.*)

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Θέμη;

ΘΕΜΗΣ: Δημήτρη;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ήρθε η ώρα;

ΘΕΜΗΣ: Για γλυκό;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Όχι, δεν λέω για το γλυκό.

ΘΕΜΗΣ: Ναι, αλλά το γλυκό προηγείται.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Θέμη μου επιτρέπεις. Μην το καθυστερείς άλλο να χαρείς.

(Όλοι κοιτάνε τον ΘΕΜΗ με προσμονή.)

ΘΕΜΗΣ: Μπαμπά...

ΣΩΤΗΡΗΣ: Πες τα μεγάλα σου νέα. Να καταλάβουν τα παιδιά ποιος είσαι. Να σε θαυμάσουν.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Γειά στο στόμα σας κύριε Σωτήρη!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Πες τα νέα σου παιδί μου! Όλοι θα χαρούν!

ΘΕΜΗΣ: Υπερβολές.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Καθόλου υπερβολές. Γιατί τέτοια μετριοφροσύνη; Η μετριοφροσύνη είναι η αρετή των μετρίων.

ΘΕΜΗΣ: Όχι ακόμα.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι τώρα! Ως εδώ! Λοιπόν ο Θέμης έχει να μας πει μεγάλα νέα. Σπουδαία νέα. Μήπως ξέρετε για τι πράγμα λέω; Σας έχει πει;

ΘΕΜΗΣ: Μπαμπά, όχι δεν είναι-

ΩΜΕΓΑ: Θα τα πω εγώ να τελειώνουμε.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ/ ΓΕΩΡΓΙΑ: Εσύ!!!;;;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Μπράβο κορίτσι μου, ας είναι. Πες εσύ!

ΓΕΩΡΓΙΑ: Αυτή; Τι θα πει αυτή;

ΘΕΜΗΣ: Δεν θα πει κανείς!

ΩΜΕΓΑ: Λοιπόν ένας τύπος-

ΘΕΜΗΣ: Ωμέγα!

ΩΜΕΓΑ: ...χτυπούσε την γυναίκα του και αυτή τον σκότωσε. Αυτό. Εντάξει τώρα;

ΓΕΩΡΓΙΑ: Δεν καταλαβαίνω.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Κορίτσι μου γλυκό, δεν εξήγησες τίποτα με το συμπάθιο. Ούτε καν τη σημασία της υπόθεσης.

ΩΜΕΓΑ: Ναι μεγάλη σημασία η υπόθεση, τι να σου πω! Στο μυαλό σου Σωτήρη ίσως. Άντε και στου γιού σου. Κανενός άλλου.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ποιος σκότωσε ποιον;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Εξήγησε Θέμη μου αγόρι μου, να καταλάβουν.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Θέμη τι σχέση έχει όλο αυτό με-

ΘΕΜΗΣ: Είναι μια νομική υπόθεση.

ΩΜΕΓΑ: Είναι μια μπούρδα! ΜΠΟΥ-ΡΔΑ!

ΘΕΜΗΣ: Δεν είναι μπούρδα. Μην το λες μπούρδα. (Προς όλους): Πρόκειται για μια ένα υπόθεση που έχω αναλάβει.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Την σημαντικότερη!

ΘΕΜΗΣ: Ναι, την σημαντικότερη που έχω αναλάβει.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Την σημαντικότερη της χώρας!

ΘΕΜΗΣ: Υπερβολές.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Καθόλου υπερβολές.

ΘΕΜΗΣ: Έχει να κάνει με την ενδοοικογενειακή βία. Με τις γυναίκες που καταπιέζονται από τους άντρες και φοβούνται να κάνουν κάτι.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Δεν καταλαβαίνω. Τι σχέση έχει; Καταπιέζεις την Ωμέγα;

ΩΜΕΓΑ: Εντελώς!

ΓΕΩΡΓΙΑ: Αυτή είναι η ανακοίνωση; Ότι καταπιέζεις την Ωμέγα;

ΘΕΜΗΣ: Αγάπη μου, δεν είναι-

ΣΩΤΗΡΗΣ: Πρόκειται για μεγάλη υπόθεση! Η Ωμέγα εδώ απλά δεν έχει το υπόβαθρο για να-

ΩΜΕΓΑ: Υπόβοθρος είσαι εσύ, κωλόγερε!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Κορίτσι μου για σε παρακαλώ. Δεν σου επιτρέπω!

ΩΜΕΓΑ: Τι να μου επιτρέψεις ρε πορνόγερε;! Και εσείς τι λέτε τόση ώρα; Κοροϊδεύεστε; Κάθεστε γύρω-γύρω στο τραπέζι και τρώτε και τίποτα δεν λέτε. Εσύ ας πούμε τσόκαρο! Περιμένεις την ανακοίνωση. Τι θα πει και τι θα πει. Ποια ανακοίνωση μωρή; Περίμενε εσύ την ανακοίνωση να δεις άσπρη μέρα! Με τον Δημήτρη σου όμως από κοντά πάντα, πάντα με την ελπίδα.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ωμέγα να σου επισημάνω ότι τώρα πλέον ξεφεύγεις.

ΩΜΕΓΑ: Τώρα μόλις;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Μάλιστα.

ΩΜΕΓΑ: Τώρα ξεφεύγω εγώ; Τόσα χρόνια εσείς δηλαδή τι κάνετε;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Θέμη δεν θα την..;

ΘΕΜΗΣ: Τι είναι Δημήτρη;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Αν δεν εσύ... τότε εγώ.

ΘΕΜΗΣ: Τότε εσύ τίποτα! Εσύ στην θέση σου. Καταλάβετε όλοι; Στις θέσεις σας!

(Ντριιιν το κουδούνι της πόρτας.)

(Ο ΘΕΜΗΣ δεν κάνει καμία κίνηση να σηκωθεί.)

(Ντριιιν.)

ΣΩΤΗΡΗΣ: Θέμη;

(Ο ΘΕΜΗΣ σηκώνεται αλλά αντί να ανοίξει την πόρτα, την κλειδώνει.)

(Ντριιιν.)

ΣΩΤΗΡΗΣ: Θέμη δεν θα δεις ποιος είναι αγόρι μου;

(Ντριιιν.)

ΣΩΤΗΡΗΣ: Μήπως είναι η αδερφή σου;

ΩΜΕΓΑ: Φοβάσαι;

ΘΕΜΗΣ: Στις θέσεις σας!

(Ντριμιν.)

ΘΕΜΗΣ: Ωραία! Δεν μου-

(Ντριμιν.)

ΘΕΜΗΣ: -είπατε, σας αρέσει το φαγητό;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Μα αν είναι η αδερφή σου. Δεν είδες καν.

ΘΕΜΗΣ: Μπορεί να μου το είπατε, αλλά τόσες ετοιμασίες... δεν το χόρτασα.

(Ντριμιν.)

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Είναι όλα καταπληκτικά. Όπως πάντα.

ΩΜΕΓΑ: Το μόνο καταπληκτικό είναι ότι εσύ εκπροσωπείς μια τρελή που έκαψε τον άντρα της.

ΘΕΜΗΣ: Ωμέγα όχι!

(Ντριμιν.)

ΩΜΕΓΑ: Στο κρεβάτι του! Και ο Θέμης την υποστηρίζει. Να γίνουν και άλλοι φόνοι. *(Η ΩΜΕΓΑ κάνει κίνηση στα τέτοια της.)* Αυτό θα καταφέρεις.

ΘΕΜΗΣ: Ωμέγα δεν καταλαβαίνεις.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Αυτή η υπόθεση θα αλλάξει την κοινωνία!

ΩΜΕΓΑ: Ναι;

ΘΕΜΗΣ: Ναι!

(Ντριμιν.)

ΣΩΤΗΡΗΣ: Το Μαράκι!

ΓΕΩΡΓΙΑ: Συγγνώμη, τι να αλλάξει; Πώς; Πού; Δεν καταλαβαίνω. Γιατί δεν ανοίγουμε; Δημήτρη;

ΘΕΜΗΣ: Άστον Δημήτρη τώρα. Μην τον απασχολείς. Τον θέλω εδώ συγκεντρωμένο. Ωραίο το φαγητό, αλλά τώρα είναι η ώρα του γλυκού!

(Ο ΘΕΜΗΣ φέρνει το γλυκό, το κόβει και αρχίζει να το σερβίρει.)

ΘΕΜΗΣ: Παρακαλώ.

ΣΩΤΗΡΗΣ (Κοιτώντας την πόρτα): Μην έφυγε τόση ώρα.

ΩΜΕΓΑ: Ας έφευγε ρε. Γιατί δεν έφυγε; Δεν τόλμησε; Το μπουρλότο όμως του το έβαλε. Για αυτό σε σπυδάσανε. Για να υποστηρίζεις φονιάδες; Αν κερδίσεις ξέρεις τι θα γίνει; Δέκα χιλιάδες νεκρούς θα έχεις στα χέρια σου. Το ίδιο βράδυ! Το θέλεις αυτό; Το αντέχεις; Άσε να σου πω εγώ που σε ξέρω. Δεν το αντέχεις!

ΘΕΜΗΣ: Σε παρακαλώ μην μου το χαλάς. Όχι αυτό. Όχι τώρα.

ΩΜΕΓΑ: Δέκα χιλιάδες φωτιές σε ένα βράδυ. Μόνο εγώ ξέρω τρεις-τέσσερις που θα πεθάνουν μπαμ-μπαμ. Τον ένα θα τον σκοτώσω εγώ.

ΓΕΩΡΓΙΑ (Τρομαγμένη): Ποιον;

ΩΜΕΓΑ: Τον έκαψε στο κρεβάτι του σου λέω! Όσο κοιμόταν! Και το έχει παραδεχτεί η τρελή. Ανοιχτά!

ΘΕΜΗΣ: Σύμφωνα με την κατάθεσή της, δεν ήθελε να τον σκοτώσει. Μόνο να τον πονέσει.

(Ντριιιν.)

ΣΩΤΗΡΗΣ: Να το πάλι! Επιμένει. Μπορεί να είναι το Μαράκι.

ΩΜΕΓΑ: Αλλά αυτός τελικά τα κακάρωσε. Για δεσ. Δεν πειράζει όμως, γιατί αυτή λέει δεν το ήθελε έτσι. Μόνο τον έκανε μπάνιο με βενζίνη όσο κοιμόταν και του πέταξε ένα σπίρτο. Να τον πονέσει λέει ήθελε. Τελικά έκαψε όλο το σπίτι. Έγινε κάρβουνο ο άλλος και τώρα έχουμε εδώ τον ιπότη που θα την αθωώσει. Και το θεωρεί και κάτι. Όταν μετά θα καίγονται σπίτια κάθε βράδυ... Ξέρεις πώς λέγεται αυτό;

ΘΕΜΗΣ: Όχι, δεν ξέρω Ωμέγα. Πώς λέγεται;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Κορίτσι μου γλυκό δεν ξέρεις τι λες με το συμπάθιο. Να αλλάξει την κοινωνία, προς το καλύτερο αυτό προσπαθεί.

ΩΜΕΓΑ: Μαλακία!

ΩΜΕΓΑ (Δείχνοντας τον ΔΗΜΗΤΡΗ): Και τι κάνει αυτός εδώ; Αφού δεν τον εμπιστεύεσαι. Δεν είναι καλός για την αδερφή σου, αλλά είναι για τη σαλονάρα σου;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι λέει; Για το Μαράκι;

ΩΜΕΓΑ: Καλημέρα.

ΘΕΜΗΣ: Ωραία, και τι θέλεις εσύ δηλαδή; Να μην την υποστηρίξω; Να την αφήσω να πάει φυλακή; Ακόμα και αν την χτύπαγε και ό,τι άλλο της έκανε; Και δεν είναι η μόνη. Εσύ πιο πολύ από κάθε άλλη θα έπρεπε να το εκτιμάς αυτό.

(Ντριμιν.)

ΣΩΤΗΡΗΣ: Να δούμε ποιος είναι;

ΩΜΕΓΑ: Με μια υπόθεση. Μιας ξένης. Όχι κύριε. Δεν ξεπλένονται αυτά έτσι.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Θέμη; Τι λέει; Ποια δεν ξεπλένονται;

ΘΕΜΗΣ: Γεωργία μου, αγάπη μου, είναι τρελή, μην βάζει ο νου σου...

ΩΜΕΓΑ: Να τα βάλει όλα ο νους σου αγάπη μου! Και όσα δεν χωράνε στο νου σου. Και πιο πολλά. Όλα, τα πιο χειρότερα. Δεν σας τα λέει. Ντρέπεται. Αλλά θα σας τα πω εγώ.

ΘΕΜΗΣ: Ωμέγα φτάνει! Κανείς δεν θέλει να ακούσει.

ΩΜΕΓΑ: Κανείς λες; Δημήτρη εσύ θες;

(Ντριμιν. Ο ΣΩΤΗΡΗΣ σκέφτεται να πει για το κουδούνι που χτυπάει αλλά το μετανιώνει.)

ΩΜΕΓΑ (Φωνάζοντας): Θέλεις;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ναι.

ΩΜΕΓΑ: Γεωργία; Εσύ θες να μάθεις;

ΘΕΜΗΣ: Ωμέγα ως εδώ είπα!

ΩΜΕΓΑ: Και ο Σωτήρης! Όλοι θέλουν. Αφού είπες σε όλους να έρθουν για να τους κάνουν την μεγάλη ανακοίνωση. Ήρθαν όλοι. Είναι εδώ. Είστε όλοι εδώ;

(Ντριμιν.)

ΩΜΕΓΑ: Σωτήρη είσαι εδώ;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Μάλιστα.

ΩΜΕΓΑ: Δημήτρη είσαι εδώ;

(Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ νεύει ναι.)

ΩΜΕΓΑ: Γεωργία είσαι εδώ; Εδώ είναι και το τσόκαρο. Και εγώ εδώ είμαι. Θα μας πεις επιτέλους; Όλοι αυτό περιμένουν. Πες μας λοιπόν, γιατί με μάζεψες από το δρόμο;

(Ντριιιν.)

ΩΜΕΓΑ: Γιατί με μάζεψες από το δρόμο;

ΘΕΜΗΣ: Ήσουν μια άστεγη, ζητούσες βοήθεια. Θυμάσαι;

ΩΜΕΓΑ: Γιατί όμως; Θα το πεις σε όλους;

ΘΕΜΗΣ: Για το καλό.

ΩΜΕΓΑ: Τι θέλεις από μένα;

ΘΕΜΗΣ: Ωμέγα τι ρωτάς τώρα; Θα νομίσουν ότι σε ήθελα για...

ΩΜΕΓΑ: Αυτό όχι, δεν ήταν για αυτό. Αυτό σας το λέω εγώ.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Όχι;

ΘΕΜΗΣ: Ακριβώς. Από καλοσύνη. Μία χείρα βοηθείας. Κάτι που όλοι οφείλουμε να κάνουμε πού και πού.

ΩΜΕΓΑ: Ποτέ σας λέω!

ΓΕΩΡΓΙΑ: Ποτέ ποτέ;

(Ντριιιν.)

(Ο ΣΩΤΗΡΗΣ τραντάζεται πάλι με το κουδούνι. Σκέφτεται να πει πάλι για το κουδούνι αλλά πάλι το μετανιώνει.)

ΘΕΜΗΣ: Ποτέ Γεωργία μου. Μια καλή πράξη. Όπως έχω ξανακάνει.

ΘΕΜΗΣ: *(Στον ΣΩΤΗΡΗ):* Μπαμπά άστο.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Πότε;

ΘΕΜΗΣ: Πολλές φορές.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Λες; Δεν είναι ότι δεν πιστεύω στις καλές πράξεις, μην με παρεξηγείς, είναι απλά ότι δεν τις έχω δει ποτέ να συμβαίνουν.

ΩΜΕΓΑ: Δημήτρη εσύ τι νομίζεις; Τι έχεις καταλάβει; Γιατί με έχει σπιτώσει;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Για το σεξ. Συγνώμη κύριε Σωτήρη.

(Η ΩΜΕΓΑ κάνει ήχο κόρνας σαν σε τηλεπαιχνίδι όταν δίνεται λάθος απάντηση.)

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ναι αυτό θα έλεγα.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Μόνο έτσι εξηγείται.

(Η ΩΜΕΓΑ ξανακάνει τον ήχο κόρνας.)

ΩΜΕΓΑ: Λάθος και πάλι. Άλλος;

(Σιωπή.)

ΩΜΕΓΑ: Κανείς δεν έχει καταλάβει; Ξέρετε ότι δεν με αφήνει να φύγω;

ΘΕΜΗΣ: Ψέματα. Η πόρτα είναι ανοιχτή.

(Η ΩΜΕΓΑ πηγαίνει να ανοίξει την πόρτα αλλά την βρίσκει κλειδωμένη.)

ΣΩΤΗΡΗΣ: Σταμάτησε το κουδούνι. Αν ήταν το Μαράκι, έφυγε.

ΩΜΕΓΑ: Γεωργία θα συμφωνούσες να με αφήσει να φύγω; Θέλω να φύγω. Συμφωνείς να φύγω;

ΓΕΩΡΓΙΑ: Βεβαίως.

ΩΜΕΓΑ: Δημήτρη, αν γουστάρω να φύγω, δεν πρέπει να μπορώ να το κάνω;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Εννοείται.

ΩΜΕΓΑ: Δεν είναι περίεργο που με έχει εδώ;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Είναι.

ΩΜΕΓΑ: Είναι άρρωστος.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι έχεις αγόρι μου;

ΘΕΜΗΣ (*Πετάγεται όρθιος*): Τίποτα δεν έχω μπαμπά. Άστο. Ωμέγα αν το θέλεις, μπορείς να φύγεις! Και τώρα αν θέλεις. Έτσι είχες πει άλλωστε, ότι δεν θα κάτσεις απόψε.

ΩΜΕΓΑ: Ψέματα.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Θέμη, γιατί δεν την διώχνεις καλύτερα;

ΘΕΜΗΣ: Δεν θέλει να φύγει.

ΩΜΕΓΑ: Υποφέρω περισσότερο στην φαντασία μου από ότι στη ζωή. Τέτοια τρελά μου λέει και δεν με αφήνει να φύγω.

ΘΕΜΗΣ: Έτσι τα λέει, από το μυαλό της.

ΩΜΕΓΑ: Τρελά συνέχεια, να μην καταλαβαίνω πολλά-πολλά. Αλλά να σου πω, καλύτερα μόνη παρά τελευταία.

(Η ΩΜΕΓΑ σηκώνεται όρθια και αυτή μπροστά του.)

ΩΜΕΓΑ: Ούτε το όνομά μου είναι Ωμέγα. Ούτε αυτό το ξέρατε.

ΘΕΜΗΣ: Ωμέγα παραλογίζεσαι.

ΩΜΕΓΑ: Και εσύ εκφοβίζεις δειλέ. Αλλά δεν σε φοβάμαι ρε! Όχι πια!

ΘΕΜΗΣ: Ωμέγα τους τρομάζεις! Κάτσε κάτω!

ΩΜΕΓΑ: Τι φοβάσαι μωρή;!

ΘΕΜΗΣ: Είπα κάτω! Και όχι άλλη λέξη!

ΩΜΕΓΑ: Δεν το ξέρουν; Μόνο εγώ; Δεν βλέπουν πώς τον γλυκοκοιτάζεις (*δείχνοντας τον ΔΗΜΗΤΡΗ*);

(Ο ΘΕΜΗΣ προσπαθεί να την φιμώσει με το χέρι του.)

ΩΜΕΓΑ: Δεν ξέρουν ότι είσαι-

(Ο ΘΕΜΗΣ της βαράει μια μπουνιά. Η Ωμέγα πέφτει πίσω και χτυπάει το κεφάλι της στο τραπέζι.)

ΘΕΜΗΣ: Σκάσε!

(Η ΩΜΕΓΑ μένει ακίνητη.)

ΘΕΜΗΣ: Σήκω τώρα!

(Αίματα λερώνουν το πάτωμα.)

ΘΕΜΗΣ: Σήκω είπα!

ΘΕΜΗΣ: Τελείωνε!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Θέμη νομίζω...

ΘΕΜΗΣ: Τελείωνε είπα! Σήκω!

(Ο ΣΩΤΗΡΗΣ σκύβει πάνω από την ΩΜΕΓΑ.)

ΣΩΤΗΡΗΣ: Όχι Θεέ μου!

(Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ αγκαλιάζει τον ΘΕΜΗ που έχει μείνει κοκκαλωμένος.)

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Τελείωσε.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

(ΘΕΜΗΣ, ΓΕΩΡΓΙΑ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ και ΣΩΤΗΡΗΣ καθισμένοι στο τραπέζι σκεφτικοί. Η ΩΜΕΓΑ κείται νεκρή στο πάτωμα.)

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Σταμάτησε το κουδούνι τουλάχιστον.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Και τώρα;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Θα άκουσε τον σαματά και θα έφυγε.

(Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ σηκώνεται και κοιτάει την ΩΜΕΓΑ που παραμένει στο πάτωμα.)

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Φέρτε πετσέτες. Γεωργία πετσέτες!

(Κανείς δεν κάνει κίνηση.)

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ψυχραιμία παιδιά. Το τραπεζομάντηλο! Να το ρίξουμε πάνω της, να την τυλίξουμε.

(Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ δεν κάνει κίνηση, ούτε κανείς άλλος.)

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Εμείς είμαστε. Μόνο εμείς. Δεν θα πούμε τίποτα. Δεν έγινε τίποτα.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Όχι;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ναι. Τίποτα. Η Ωμέγα ήταν μία άστεγη. Έτσι δεν είναι; Ποιος θα την αναζητήσει;

ΓΕΩΡΓΙΑ: Κανείς. Δηλαδή;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Σωστά! Χαμένη ήταν! Έτσι δεν είναι κύριε Σωτήρη;

(Σιωπή.)

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Και αντιπαθής. Δεν θα είχε άνθρωπο στον κόσμο. Σαν να μην υπήρξε.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Ναι! Δεν υπήρξε ποτέ.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ήξερε κανείς ότι ζούσε εδώ; Κανείς.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Εκτός από εμάς.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Κανείς εκτός από εμάς.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Η καθαρίστρια;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ναι, αυτή ναι. Η μόνη. Και εμείς. Κανείς άλλος.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Ναι αλλά η καθαρίστρια;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Θα πεις ότι έφυγε. Έτσι Θέμη; Όπως ήρθε έτσι στο άσχετο, έτσι έφυγε. Εντάξει; Να φτιάξεις μια ιστορία να πεις.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Θέμη;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ότι τσακωθήκατε και έφυγε μόνη της. Ότι σε κούρασε. Όχι μάλλον χωρίς καυγά. Να μην υπονοήσεις εντάσεις. Δεν έγινε τίποτα. Απλά έφυγε. Μόνη της. Γύρισες και δεν την βρήκες εδώ. Δεν γνωρίζεις.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Και το πτώμα; Τα αίματα;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Να τα κρύψουμε, ελάτε! Πρέπει να φύγει, να το εξαφανίσουμε. Δεν ξέρω. Το χαλί, φέρτε το χαλί. Να την τυλίξουμε μέσα και μετά να το ξεφορτωθούμε. Αν δεν βρεθεί το πτώμα, δεν υπάρχει έγκλημα. Έτσι δεν είναι Θέμη;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Έγκλημα;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Και να κρύψουμε και άλλα πράγματα. Ότι τα έκλεψε φεύγοντας.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Τα κοσμήματα! Τα φοράει!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Της γυναίκας μου;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Έχει πεθάνει κύριε Σωτήρη.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Διέπραξε έγκλημα ο Θέμης;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Η γυναίκα σας λέω. Έχει πεθάνει.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Να σώσουμε τον Θέμη που είναι ζωντανός.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Και όλους μας. Ποιος θέλει να μπλέξει τώρα;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Σε χωματερή μήπως;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τα κοσμήματα της γυναίκας μου σε χωματερή; Τρεις γενιές έχουν-

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Κύριε Σωτήρη, δεν είναι έγκλημα. Ένα ατύχημα μόνο. Και κανείς δεν θα το μάθει.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι, ατύχημα.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Θα πούμε ότι έφυγε. Ότι γύρισε στους δρόμους. (Στον ΘΕΜΗ) Ούτε που γνωρίζεις. Γύρισες και δεν την βρήκες. Και είδες ότι έλειπαν και τα κοσμήματα της μητέρας σου. Έκλεψε ό,τι βρήκε και έφυγε. Αυτό.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Και στο κάτω-κάτω όλα αυτά, δεν τα άξιζε κιόλας.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Γεωργία μάζεψε τα πράγματά της.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Ποια;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Φτιάξε μια τσάντα. Με τα πράγματά της. Πώς έφυγε; Δεν θα έφτιαχνε τα πράγματά της;

ΓΕΩΡΓΙΑ: Τώρα;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ναι! Τώρα! Τι περιμένεις;

(Η ΓΕΩΡΓΙΑ μένει στην θέση της. Το ίδιο και ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ. Όλοι τους.)

ΓΕΩΡΓΙΑ: Τα κοσμήματα;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Τι; Άστα! Είναι το άλλοθι. Όχι το άλλοθι. Το αντίθετο. Το κίνητρο.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Ναι αλλά να τα πάρει αυτή;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν τα εκτιμούσε αυτή.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Είναι κρίμα.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ήταν αχάριστη.

ΓΕΩΡΓΙΑ: Και το σπίτι; Τι θα γίνει τέτοιο σπίτι;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Βεβαίως, αργά ή γρήγορα, κάποιος θα της την άστραφτε.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Σιωπή!

(Σιωπή.)

ΓΕΩΡΓΙΑ: Στην πόρτα ποιος ήταν; Το ξεχάσαμε αυτό!

(Ο ΘΕΜΗΣ σηκώνεται και πάει προς την πόρτα. Όλοι οι άλλοι παραμένουν καθισμένοι)

ΣΩΤΗΡΗΣ: Το άξιζε να σου πω.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Άνοιξε προσεκτικά. Μην είναι κανείς από έξω.

(Ο ΘΕΜΗΣ όμως δεν ανοίγει την πόρτα αλλά παίρνει το τηλέφωνό του και καλεί.)

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ποιον παίρνεις;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Μην πεις ποτέ τίποτα σε κανένα!

ΘΕΜΗΣ: Παρακαλώ; Άμεση Δράση εκεί; Καλησπέρα σας. Θέμης Καρακάσης λέγομαι. Δικηγόρος. Θα ήθελα να δηλώσω ένα φόνο. Χαρίτος 13, Κολωνάκι. Καρακάσης Θέμης. 5ος όροφος. Το ρετιρέ. Σε πόση ώρα; Δέκα λεπτά το πολύ; Σας ευχαριστώ. Θα περιμένω, σας ευχαριστώ.

(Ο ΘΕΜΗΣ ξεκλειδώνει την πόρτα και την ανοίγει. Όλοι ένας ένας βγαίνουν Σιωπηλοί. Τελευταίος ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ.)

ΘΕΜΗΣ: Πόση ώρα λες από όταν πέθανε;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Τι σημασία έχει;

ΘΕΜΗΣ: Είναι δέκα λεπτά;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Λιγότερο.

ΘΕΜΗΣ: Κέρδισε η πουτάνα στο τέλος.

(Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ προχωράει να βγει. Στέκεται μόνο για μια στιγμή στην πόρτα.)

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ποια ήταν η ανακοίνωση που θα έκανες;

ΘΕΜΗΣ: Τι λες;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ότι θα την σκοτώσεις.

(ΔΗΜΗΤΡΗΣ και ΘΕΜΗΣ βάζουν τα γέλια εκτονώντας την έντασή τους. Ο ΘΕΜΗΣ σοβαρεύει και γνέφει καταφατικά.)

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Αλήθεια τώρα;

ΘΕΜΗΣ: Έχω και εγώ λίγο πλάκα. Είδες;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Είδα, πολλή.

(Ο ΘΕΜΗΣ οδηγεί τον ΔΗΜΗΤΡΗ έξω και μένει μόνος στο διαμέρισμα.)